

RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

Hristos a înviat!

Frohe Ostern!

ÎPS Dr. Serafim
Joantă,
Scrisoare pastorală

Marius Nedelcu,
*Prezența nevăzută a
lui Dumnezeu*

PS Dr. Sofian
Brașoveanu,
*Biserica și familia în
împreună lucrare*

Editorial

Sf. Andrei Șaguna, om al rugăciunii

Scrisoarea filosofului Constantin Noica către fiul său

PF Daniel, Definiții ale rugăciunii

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale și de Nord

CUPRINS

Pr. Dr. Alexandru Nan, Editorial - Hristos, pacea noastră	1
ÎPS Dr. Serafim Joantă, Scrisoare pastorală la Sf. Paști	3
Arhim. Andrei Coroian, Despre pacea lui Hristos	7
Marius Nedelcu, Prezența nevăzută a lui Dumnezeu	9
PF Daniel, Patriarhul României, Câteva cuvinte despre rugăciune	11
Dr. Ștefan Mărculeț, Sf. Ierarh Andrei Șaguna, un om al rugăciunii	13
PS Dr. Sofian Brașoveanu, Conlucrarea între Biserică și familie	17
<i>Scrisoarea filosofului C. Noica către fiul său</i>	20
Din viața Parohiei, Școlii de Română și Protopopiatului	23-28
Prof. Simina Bura, Primiți cu Sorcova?	23
Dr. Anca Bartoș, Activitățile primăverii	23
Prof. Luminița Orha, Ajutoare pentru Ucraina	25
Pr. Dr. Alexandru Nan, Sf. Maslu în sobor de preoți și conferință	26
Pr. Dr. Alexandru Nan, Prima Sf. Liturghie la Bernau	27

Hristos, pacea noastră!

„Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă”! (In. 14,27)

Iubiții mei,

Când speram cu toții să scăpăm de „plăgile” pandemiei, o altă nenorocire a lovit Europa și indirect și pe noi: războiul din Ucraina!

Un război fratricid, de neconceput între frați de același sânge și aceeași credință ortodoxă. Faptul că se luptă ortodocșii între ei, pare să depășească puterea noastră de înțelegere ... Suntem triști și preocupați de pericolul reprezentat de posibilitatea unui război nuclear, care ar putea distruge planeta noastră. Teama, creșterea prețurilor, greutatea plății chiriei pentru unii, pericolul pierderii locului de muncă pentru alții, iminența unui război, sfârșitul lumii, sunt teme care ne preocupă tot mai mult. Multe, foarte multe întrebări și neliniști ... Desigur, în asemenea momente ne-am pus și ne punem întrebarea: Ce spune învățătura creștină despre război? Este el vreodată justificat? Există vreo alternativă? Desigur!

Pacea inimii, pacea între oameni, pacea între popoare!

Noțiunea de pace apare foarte bine și clar formulată în creștinism. Cuvântul grec pentru pace (*eirini*) apare de mai multe ori în Noul Testament și în Septuaginta (traducerea în limba greacă a Vechiului Testament), unde redă, parțial, termenul Vechiului Testament pentru pace: *Schalom*. Dumnezeu, Creatorul și Proniatorul, se revelează în textele Sfintei Scripturi ca un Dumnezeu al păcii. Pacea nu reprezintă însă ceva realizat de om, ci în primul rând este un dar de la Dumnezeu. Dar este un dar care solicită și o atitudine corectă din partea primitorului!

Mai întâi de toate, suntem obligați să recunoaștem adevărata sursă a păcii în mințile și inimile noastre și să menținem, prin rugăciune, comuniunea cu Dumnezeu și să cerem împreună cu profetul Isaia: „Doamne revarsă pacea peste noi, căci toate lucrurile noastre pentru noi le-ai făcut” (Is. 26,12). În acord cu Evanghelia, momentul decisiv al Revelației divine îl reprezintă întruparea Fiului lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos. În persoana Sa, profeția de la Isaia despre „Domnul păcii” (9,6) și suferința sclavului (53,5) a fost realizată.

Aderând cu adevărat la tradiția Vechiului Testament care prezintă prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său ca un dar desăvârșit al păcii (Lev 26,12; Jez. 37,26), Sfântul Evangelist Ioan percepe prezența lui Iisus ca sursă a păcii: „Pacea Mea las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze” (In. 14,27). Și după Învierea Sa, Hristos oferă pacea Sa ucenicilor: „Pacea Mea dau vouă ... Primiți Duhul Sfânt” (In. 20, 19-23). Să nu uităm, iubii mei, că primul cuvânt rostit de către Mântuitorul Hristos după Înviere a fost: „Pacea Mea dau vouă”. Prin primirea Duhului Sfânt, Apostolii primesc o nouă autoritate, să aducă vestea cea bună oamenilor, și-n mod special, pacea în viața umanității.

În epistolele sale, Sf. Apostol Pavel leagă existența harului de pace, spunând că s-au apropiat unii de alții prin sângele lui Hristos, pe care-L numește clar, pacea noastră: „Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două - una, surpând peretele cel din mijloc al despărțiturii, desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca într-un Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea” (Ef. 2,14). Cu cât suntem mai îndepărtați de Dumnezeu, cu atât suntem mai departe de pace

și invers: cu cât suntem mai mult oameni ai păcii, cu atât suntem mai aproape de Dumnezeu!

Iubiții mei,

În perioada Postului Mare am fost chemați, în mod tradițional, de către Biserică, să intensificăm postul și rugăciunea. Acum, la sfârșitul postului, vă recomand să ne rugăm mai mult pentru pace. De aceea, vă îndemn să folosiți frumoasa rugăciune pentru pace, recomandată de către Patriarhia noastră, pe care o găsiți tipărită la sfârșitul acestui număr al revistei.

Dacă Hristos este pacea noastră, atunci războiul nu poate fi justificat de niciun creștin, pentru că acesta reprezintă falimentul total față de legea iubirii lui Hristos. Creștinii care poartă războaie n-au înțeles nimic din învățătura creștină și din Sf. Liturghie, care începe cu cereri pentru pace: “Cu pace Domnului să ne rugăm” sau „Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea Sfințelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm”. Într-o recentă declarație a unor teologi ortodocși (semnată și de către mulți clerici, între care mă număr și eu) se afirmă: „În istorie, guvernanții au obligația de a asigura pacea, astfel încât poporul lui Dumnezeu să poată trăi o viață

liniștită, în toată evlavia și sfințenia“. Nu există, prin urmare, stat sau orânduire a vieții umane care să solicite de la noi ceva mai înalt decât ceea ce ne cere Hristos, în al cărui nume „tot genunchiul trebuie să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt“ (Fil. 2,10).

În aceste zile în care bogații se războiesc și săracii mor, noi, creștinii, trebuie să ne trezim și să denunțăm cu curaj idolatria profitului, omorârea prin înfometare, tolerată dacă nu provocată de cei bogați în detrimentul săracilor, creșterea producției de armament etc. Să ne trezim și să lăsăm mai mult loc în viața noastră lui Hristos. Cuvântul Său este adevărul și Evanghelia Sa știe să dialogheze cu toate culturile, e mult deasupra Orientului sau Occidentului, mult deasupra vreunui bloc militar. Să ne regăsim mai întâi curajul mărturisirii și apoi pacea inimii! După cum vă este probabil cunoscut, anul 2022 a fost declarat în Patriahia Română: „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului“.

De aceea, în acest număr al revistei, veți găsi mai multe definiții despre rugăciune ale PF Părinte Patriarh Daniel, dar și articole cu sfaturi concrete despre modul cum trebuie să ne rugăm și exemple de sfinți

foarte activi „în cetate“, care în ciuda unei „agende supraîncărcate“, au fost oameni ai rugăciunii (Sf. Andrei Șaguna). Prin rugăciune, în primul rând prin rugăciune, vom ajunge la pacea inimii și apoi la pacea între popoare. În acest număr vă propun să mai lecturați un articol interesant despre pacea lui Hristos, o analiză foarte reușită despre diaspora română și despre modul cum conlucrează Biserica cu familia în formarea tinerilor, a PS Părinte Sofian Brașoveanul, dar și mai multe articole din viața parohiei și protopopiatului nostru. În final, vă îndemn să citiți zilnic rugăciunea pentru pace de la sfârșitul acestei reviste și să-L lăsați și să-L lăsăm pe Hristos, Cel mort și înviat, să devină tot mai mult pacea noastră. Să aplicăm cuvântul-testament al Sf. Andrei Șaguna în viețile noastre: „Fiți pe pace, aveți-vă bine, nu vă sfădiți!“

Hristos a înviat!

Pr. dr. Alexandru Nan

Pastorală la Sfintele Paști – 2022.
Cinstire femeilor creștine!

+Mitropolitul Serafim

„Mergând, vestiți apostolilor...” (Matei 28,7)

Preacucernici

Părinți și iubiți

credincioși,

Hristos a înviat!

După cum ne mărturisesc Sfintele Evanghelii, cei dintâi martori ai Învierii Domnului, n-au fost ucenicii Lui, adică apostolii, ci femeile mironosițe care au mers a treia zi la mormânt pentru ca să ungă trupul lui Iisus, pus în groapă imediat după luarea de pe cruce, fără să fie uns cu mir, după tradiția la evrei, pentru că începea odihna sabbatului. Deși știau că mormântul avea o piatră mare prăvălită peste el și că era păzit de străjeri, totuși ele nu s-au descurajat și au plecat dis-de-dimineața, înainte de răsăritul soarelui, pentru ca să împlinescă rânduiala ungerii cu mir a trupului Domnului. Ajungând la mormânt, au văzut cu uimire că mormântul era deschis și gol, iar străjerii dispăruseră. Atunci un înger li s-a arătat și le-a spus că Domnul a înviat și să meargă să vestească ucenicilor. Plecând ele de la

mormânt ca să vestească ucenicilor, deodată le-a apărut Iisus, zicându-le: „Bucurați-vă” și „Nu vă temeți” (Matei 28, 5-10)! Iată două îndemnuri pe care Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat ni le adresează și nouă de fiecare dată când suntem întristați și necăjiți. Numai să ne aducem aminte de ele! Căci dacă ne aducem aminte de aceste cuvinte mântuitoare, dispar din sufletul nostru toată frica și toată întristarea.

Aceste femei evlavioase l-au urmat pe Mântuitorul în multe locuri din Țara Sfântă unde El propovăduia Evanghelia, slujindu-i Lui și apostolilor. Sfintele Evanghelii numesc câteva dintre ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și a lui Iosie, Maria lui Cleopa, Ioana, soția lui Huza, Salomeea, Suzana și cele două surori ale lui Lazăr, Marta și Maria. Femeile mironosițe, în frunte cu Maica Domnului, l-au însoțit pe Mântuitorul și pe drumul Golgotei, fiind alături de El în suferința Lui cea mai mare, în timp ce apostolii, cu excepția Sfântului Ioan Evanghelistul, stăteau închiși, de frica iudeilor, într-o casă din Ierusalim. Credința și curajul acestor femei sfinte au fost răsplătite de Mântuitorul prin aceea că le-a învrednicit să fie cei dintâi martori ai Învierii Sale și să vestească apostolilor că li se va arăta și lor. Într'adevăr, în ziua Învierii

Sale, spre seară, Mântuitorul S-a arătat apostolilor, intrând la ei prin ușile încuiate. Apoi, timp de 40 de zile, El S-a arătat din nou apostolilor precum și altor oameni credincioși. Odată S-a arătat la marea Galileii „la peste 500 de frați“ (cf. I Corinteni 15, 6). Prin înviere, trupul Domnului, străbătut de energiile divine, nu mai era condiționat de legile naturii, de spațiu și de timp. Astfel, Mântuitorul a intrat la apostoli prin ușile încuiate, a apărut deodată pe drumul spre Emaus și s-a alăturat celor doi călători, Luca și Cleopa, a cinat împreună cu ei, apoi S-a făcut nevăzut.

Iubiți credincioși,

Învierea Domnului este piatra de temelie a credinței creștine. Sfântul Apostol Pavel spune: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre... Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură a învierii celor adormiți“ (I Corinteni 15, 17, 20).

A fi creștin înseamnă deci a crede cu toată inima că Mântuitorul Iisus Hristos a biruit moartea prin învierea Sa. A fi creștin înseamnă, de asemenea, a crede cu toată inima că și noi vom birui moartea și vom învia cu Hristos. Am repetat cuvintele „a crede cu toată inima“

pentru că Sfântul Apostol Pavel spune: „cu inima se crede și cu gura se mărturisește “ (Romani 10, 10). El nu spune că se crede cu mintea, ci că se crede cu inima. Noi credem cu toată inima și din toată inima pentru că o credință abstractă, rațională, care nu pornește din inimă și nu angajează inima, nu are nici o valoare și nu ajută la nimic. Numai credința din inimă ne angajează pe calea împlinirii statornice a voinței lui Dumnezeu și ne umple inima de puterea învierii prin care biruim păcatul, bolile și toate neputințele, iar la sfârșit moartea. Sfântul Apostol Iacov spune că și dracii cred și se cutremură (cf. Iacov 2, 19), dar inima lor rămâne împietrită în rău. Tot astfel și oamenii care zic că cred în Dumnezeu, dar au inima împietrită și nu se lasă de păcatele lor, pot fi mai răi decât necredincioșii.

Credința din inimă că Mântuitorul Iisus Hristos a înviat și că biruința Lui asupra păcatului și a morții este și biruința noastră, se arată în modul cel mai concret prin aceea că nu ne pierdem niciodată curajul în lupta cu ispitele și necazurile vieții, care sunt îngăduite de Dumnezeu tocmai pentru întărirea credinței. Iată minunea: toți suferim pentru păcatele noastre, dar dacă nu ne tulburăm, ci îl chemăm pe Dumnezeu din toată inima în ajutor, biruim,

încetul cu încetul, toate necazurile și ieșim întăriți în credință. Așadar necazurile vieții se fac pricină de întărire în credință! Sfântul Apostol Pavel se bucura în necazuri. El zice : „mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare “ (I. Cor. 12, 10). Și tot el ne dă curaj în purtarea crucii, zicând : „credincios este Dumnezeu, care nu va îngădui ca să fiți ispititi mai mult decât puteți, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda” (I. Cor. 10, 13).

Iubiți credincioși,

Am pomenit la începutul acestui cuvânt de femeile mironosițe pentru a le da exemplu de fidelitate și de dragoste pentru Mântuitorul Hristos pe care L-au slujit cu toată inima, fiind alături de El în momentele cele mai grele ale vieții Sale. În fruntea lor s-a aflat Maica Domnului pe care Mântuitorul văzându-o la picioarele crucii sfâșiata de durere a dat-o în grija ucenicului Său iubit Ioan, zicându-i: „Iată mama ta“ (Ioan 19, 27)! De atunci Maica Domnului este și Mama tuturor celor ce cred în Fiul ei, mort și înviat pentru mântuirea lumii.

Dintotdeauna femeile credincioase l-au simțit pe Dumnezeu mai aproape de inima lor decât bărbații. O femeie

gândește și lucrează mai mult cu inima, decât cu rațiunea. „Inima are rațiunile ei pe care rațiunea nu le cunoaște”, a zis filozoful francez Pascal. Cine poate să înțeleagă jertfa zilnică a mamei pentru copiii ei pe care îi crește și educă cum se poate mai bine și pentru care este în stare să-și dea viața, fie ei neascultători și răi. Dacă vrem să înțelegem dragostea lui Dumnezeu pentru noi, să ne gândim la dragostea mamei pentru copii!

Întotdeauna, până astăzi, femeile credincioase au umplut bisericile cu prezența lor rugătoare. Dacă n-ar fi femeile la sfintele slujbe, bisericile ar fi mai mult goale decât pline! Dar meritul cel mai mare al mamelor este acela al nașterii de copii și creșterii lor în credință, singura bogăție nepieritoare pe care o putem transmite copiilor noștri. O mamă credincioasă îi învață pe copii să se roage acasă și îi aduce la biserică în fiecare duminică pentru a se împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului. Adeseori femeile evlavioase îi întorc la Dumnezeu pe bărbații lor, îi conving să meargă împreună cu ele la biserică, să se spovedească și să se împărtășească. Credincioasele noastre sunt de asemenea foarte active în funcționarea școlilor duminicale, în acțiunile caritative ale parohiei, în pregătirea hramurilor și a altor

evenimente parohiale, se îngrijesc de curățenia bisericii și de împodobirea ei. Pentru toate acestea se cuvine să cinstim pe credincioasele din parohiile noastre și să le stăm în ajutor.

Iubiți credincioși,

Îi mulțumim bunului Dumnezeu că a ușurat lumea de greutatea pandemiei care a produs atâta suferință în viața multor oameni. Acum, Europa se confruntă cu un război fratricid între două popoare, majoritar ortodoxe, născute prin botez din aceeași apă a râului Dnieper, aproape de Kiev. În legătură cu acest război, Părintele Zaharia de la mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Essex, Anglia, ne povățuiește spunând: „Noi nu știm totul despre conflictele din această lume și nici trebuie să știm. Noi ne rugăm simplu cu o inimă compătitoare pentru pacea în lume și pentru toți oamenii. Noi nu luăm partea unui partid politic, pentru că fiecare parte este responsabilă pentru crimele ei... Dacă ne rugăm pentru cei care au mai multă nedreptate decât dreptate, împlinim porunca iubirii vrăjmașilor. Și dacă ne rugăm pentru cei care au mai multă dreptate decât nedreptate facem un lucru bun“.

Să ne rugăm așadar din inimă ca Dumnezeu să dea pace în Ucraina și

peste tot în lume, unde oamenii se războiesc între ei! Și să ne dea și nouă tuturor pace în suflete și înțelegere în familiile noastre!

Cu nădejdea că veți pune la inimă aceste îndrumări duhovnicești, vă urez tuturor să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului cu sănătate și cu bucurie.

Hristos a înviat!

Despre pacea lui Hristos

de Arhimandrit Andrei Coroian

Și fiind seară, în ziua cea dintâi a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! (Ioan 20, 19).

Pacea este unul din cele trei mari daruri ale Duhului Sfânt, care fac viața omului plăcută. În epistola către Galateni (5, 22-23), Sfântul Apostol Pavel, așează pacea pe locul trei. Pe lângă credincioșie, facere de bine, bunătate, îndelungă-răbdare și pace, dacă credinciosul adună în suflet bucuria și iubirea, darurile cele mai înalte alături de pace, este de-a dreptul fericit.

Iubirea desăvârșită, față de toți oamenii, chiar față de dușmanii noștri, este o treaptă înaltă, pe

care suntem datori să o păstrăm în sufletele noastre. Cei care împlinesc cu atenție poruncile Domnului și se roagă neîncetat (II Tes.5,7) aceia păstrează iubirea, în toate împrejurările vieții. Cultivând credința, bunătatea, facerea de bine, îndelungă-răbdarea, sporind și păstrând bucuria duhovnicească, care asemenea dragostei, este și ea un dar copleșitor, păstrăm pacea lui Hristos.

Când nu reușim să purtăm în suflet iubirea și bucuria, suntem datori măcar să păstrăm pacea, fără de care este imposibilă mântuirea, zice Sfântul Siluan Athonitul. Ce este pacea, de care vorbește apostolul, de care vorbește Hristos? Așa cum iubirea noastră este Hristos, bucuria noastră este Hristos, viața noastră este Hristos, răbdarea noastră este Hristos, tot așa putem spune: pacea noastră este Hristos!

Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei, scrie: "Atunci când Hristos, și-a salutat ucenicii cu cuvintele: Pace vouă, prin pace, El s-a adresat (s-a dăruit) pe Sine, pentru că prin prezența Lui, Hristos întotdeauna aduce pace sufletului" ... Acesta este harul pe care Sfântul Apostol Pavel l-a dorit pentru credincioși, atunci când a scris: „Pacea lui Hristos, care covârșește orice minte, să păzească inimile și cugetele voastre“ (Filipeni

4,7). Pacea lui Hristos care covârșește orice minte este de fapt Duhul lui Hristos (cu darurile Sale, s.n.), care umple pe cei care se împărtășesc de El cu fiecare binecuvântare.

Următoarea întrebare care se pune, este cum putem păstra pacea lui Hristos? A păstra pacea, înseamnă a păstra harul lui Hristos, înseamnă a păstra în suflet pe Hristos însuși.

Cum poate fi păstrat Hristos, pacea, bucuria și iubirea Lui, în inimile noastre? Prin păzirea minții și a inimii de gânduri rele, prin rostirea deasă a Numelui lui Iisus. Rostirea cât mai deasă a rugăciunii lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiului Dumnezeu miluește-mă“ (sau miluește-ne), ne ajută să păzim mintea și inima curate de gânduri rele, sporind în noi pacea, iubirea și bucuria.

Duhovnicul din Pelerinul rus, ne spune că sunt șase modalități de a relaționa cu aproapele nostru, iar pentru a păstra pacea, iubirea și rugăciunea curată, trebuie să fim pe treptele cele mai de sus, adică: 1. Să răspundem răului cu bine; 2. Să răspundem răului cu mai bine; 3. Să răspundem răului constant, cu binele și mai binele constant, purtând și plângând slăbiciunea aproapelui nostru, așa cum ar fi a noastră; 4. Niciodată nu trebuie să răspundem răului cu rău; 5. Răului cu mai rău;

6. Sau să nu ne amăgim, că dacă suntem neutri, nu răspundem cu rău, nici cu bine, am fi într-o stare bună duhovnicească. Dacă purtăm slăbiciunile celor nepuntincioși (Rom. 15, 1) și răsplătim răul cu bine, ne bucurăm de pacea și iubirea lui Hristos.

Pacea vine din lucrarea (și darul) Sfântului Duh, zice Sfântul Ignatie Brianceaninov. Patimile fug de la fața Lui; în urma lucrării Lui, mintea și inima noastră se mută la cer. Omul se împacă cu toți și începe să plutească în nemărginita întindere a lumii duhovnicești, cunoscând că porunca iubirii lui Dumnezeu este foarte largă. Pacea lui Hristos, i-a făcut pe unii mucenici, pe alții cuvioși. Ea izgonește din suflet și din trup otrava păcatului, nimicește înrâurirea dracilor asupra ființei noastre, aducând în noi însușirile lui Hristos, blândețea, smerenia, bunătatea. Simțind aceste însușiri, sufletul începe să guste minunata odihnă pe care o trăiesc sfinții în sălașurile veșnicei fericiri (Sfântul Ignatie Briancianinov, *De la întristarea inimii, la mângâierile lui Dumnezeu*).

Acestei fericiri ne învrednicește Doamne și pe noi, care iubim pacea, bucuria și iubirea Ta!

Prezența nevăzută a lui Dumnezeu, temei pentru lucrarea duhovnicească

de Marius Nedelcu

Mântuitorul îndeamnă pe cei care doresc să se roage să facă acest lucru în camera lor, în ascuns. Domnul ne învață: „Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 6). Dumnezeu Care este ascuns, nevăzut, ascultă rugăciunea făcută de creștin tot în ascuns, neștiut de nimeni. Această legătură între nevăzutul Dumnezeu Care primește rugăciunea făcută în taină este dezvoltată de Sfântul Simeon Noul Teolog: „Dumnezeu nu este nicăieri pentru cei ce privesc trupește, căci e nevăzut. Dar pentru cei ce înțeleg duhovnicește este pretutindeni; căci e de față, fiind în toate și în afară de toate. El este în toate și aproape de cei ce se tem de El (Ps. 84, 10), dar mântuirea Lui e departe de cei păcătoși (Ps. 118, 155)” (Filocalia, volumul 6, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 20).

Acest adevăr, al prezenței nevăzutului Dumnezeu, este temeiul rugăciunii. De aici, de la conștientizarea acestei realități duhovnicești, începe orice lucrare care privește mântuirea omului. Ne rugăm lui Dumnezeu pentru că El este prezent, iar rugăciunea este legătura noastră cu

prezența personală a lui Dumnezeu. Această încredere în prezența lui Dumnezeu nu se întemeiază numai pe puterile firești ale omului. Sfântul Simeon zice că cei duhovnicești sau cei care înțeleg duhovnicește ajung la această concluzie și fapt de viață: prezența Atotputernicului Dumnezeu înaintea rugătorului. A fi duhovnicesc, a avea o vedere duhovnicească, deja un termen tehnic în teologie, înseamnă a avea harul și luminarea de la Duhul Sfânt. Pentru cei care au harul Duhului Sfânt, sau chiar pe Duhul, Dumnezeu nu este departe, ci este prezent și aproape de om. Această prezență a lui Dumnezeu nu este doar rodul scrutării zării universului creat numai cu lumina sau puterea minții, ci ea se naște dintr-o vedere duhovnicească sau erminie duhovnicească. Adică, dobândirea harului este o premisă pentru înțelegerea duhovnicească care duce la conștientizarea prezenței nevăzute a lui Dumnezeu. Umplerea de harul Duhului Sfânt și dobândirea înțelegerii duhovnicești prin care vedem viața noastră ca fiind legată de Dumnezeu se face prin rugăciune, numită de Cuviosul Simeon Noul Teolog și „amintirea lui Hristos”: „Amintirea lui Hristos luminează mintea și alungă dracii. Lumina Sfintei Treimi, strălucind în inima curată, o desparte pe aceasta de lume și pe cel părtaș de ea îl face să se umple încă de aici, pe cât e cu puțință credinciosului, de slava viitoare, ca pe unul ce se află sub lucrarea harului, deși este încă ascuns sub

acoperământul trupului” (Filocalia, vol. 6, p. 20). Cuviosul părinte folosește cuvântul amintire pentru a ne arăta că starea primordială a omului era caracterizată de comuniunea neîntreruptă cu Dumnezeu, o rugăciune perpetuă. Căderea în păcat a însemnat ruperea acestei comuniuni și, deci, uitarea lui Dumnezeu. Căderea a implicat și închiderea omului în realitatea mărginită a trupului, și dobândirea unei înțelegeri trupești sau materiale, de aceea, în primul citat, Sfântul Simeon folosește distincția dintre trupește și duhovnicește. Prin rugăciune refacem drumul invers al căderii. Ne amintim de ceea ce am uitat, repomenim numele lui Dumnezeu și lucrăm la refacerea comuniunii cu Dumnezeu și a vieții noastre pe temeiul veșniciei. Revenind la distincția dintre trupește și duhovnicește pe care o face și Sfântul Simeon, trebuie să punctăm la finalul articolului nostru tocmai nevoia de a conștientiza existența acestor două planuri de viațuire. De aici pornește tocmai strădania omului prin rugăciune. Dacă nu ne preocupă să dobândim un chip de viațuire izvorâtă din Dumnezeu, atunci orice lucrare duhovnicească - rugăciunea, postul, mătăniile, milostenia - nu își are finalitatea și devine într-un fel chinuitoare pentru om. Nevoia eliberării de un mod de viațuire trupească este sintetizată și de părintele Dumitru Stăniloae în nota 50 la Filocalia, vol. 6: „Rugăciunea este forța eliberatoare,

prin întâlnirea efortului nostru de eliberare cu Persoana supremă, ca izvor a toată puterea și libertatea”. În acest drum eliberator, prezența și asistența lui Dumnezeu sunt fundamentale. Omul se află în fața unui paradox. Știe că prin puterile sale nu poate face nimic (cf. Matei 15, 5), totuși, este chemat ca prin rugăciune să își întemeieze viața în veșnicie, să dobândească viața lui Dumnezeu, realități care la prima vedere par imposibile.

Peste toate, însă, se aude chemarea netrecătoare a lui Hristos: „*Îndrăzniți! Eu am biruit lumea*” (Matei 16, 3).

Sursa: <https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/prezenta-nevazuta-a-lui-dumnezeu-temei-pentru-lucrarea-duhovniceasca-168459.html>

Câteva cuvinte despre rugăciune ale Părintelui Patriarh Daniel

Fără rugăciune nu este Biserica și nici viață creștină, a subliniat Părintele Patriarh Daniel în prima zi a anului 2022 în care Patriarhia Română omagiază rugăciunea în viața Bisericii și a creștinului. „Când pierdem bucuria și pacea sufletului, este semnul sigur că nu ne mai rugăm cum trebuie sau cât trebuie”, ne-a atenționat Preafericirea Sa. Vă oferim o selecție de citate ale Patriarhului

României despre rugăciune:

1. „Rugăciunea smerită este temelia vieții și a creșterii spirituale a omului”.
2. „Prin rugăciune, prin harul lui Dumnezeu, inima omului se poate schimba încât din inimă răzbunătoare poate deveni inimă iertătoare”.
3. „Când ne aflăm în stare de rugăciune unită cu postul suntem direct legați de Dumnezeu mai mult decât de orice alt lucru material din lumea aceasta”.
4. „Dacă Îl chemăm pe Hristos stăruitor în rugăciune, zicând: „Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scapă-ne!”, atunci El vine la noi în suflet și ne ajută, ne luminează și ne întărește”.
5. „Rugăciunea care ne înalță este rugăciunea făcută întru smerenie, iar rugăciunea care ne împiedică să ne apropiem de Dumnezeu și ne dăunează din punct de vedere spiritual este rugăciunea făcută cu mândrie”.
6. „Rugăciunea smerită este mântuitoare și sfințitoare, deoarece ea ne umple de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv”.

7. „Prin rugăciunea smerită înaintea lui Dumnezeu omul se deschide, se leapădă de sinele egoist, iar sufletul său primește harul lui Dumnezeu Cel milostiv”.

8. „Numai rugăciunea smerită vindecă sufletul de rănilile păcatului și de mândrie, cultivând trezvia duhovnicească, pentru a nu cădea în mulțumirea de sine ca lenevire duhovnicească și slăbire în iubirea de Dumnezeu și față de semenii”.

9. „Rugăciunea smerită înaintea lui Dumnezeu Cel sfânt și bun este un

fel de oglindă care ne arată că ceea ce am făcut bine este foarte puțin în raport cu binele pe care trebuie să-l facem în viața noastră, pentru a ne asemena cu Dumnezeu în sfințenie și bunătațe”.

10. „Rugăciunea smerită luminează și lărgeste sufletul omului pentru a primi harul lui Dumnezeu în el și pentru a iubi pe semenii săi”.

11. „Rugăciunea adevărată este izvor de bucurie și de putere sau tărie spirituală”.

12. „Într-o lume agitată, cu ochii pe ceas, pe agendă sau pe calculator, rugăciunea mai scurtă și mai deasă poate deveni o respirație spirituală

a sufletului, un izvor de pace și de iubire față de Dumnezeu și de semenii noștri”.

13. „Sfinții se roagă pururea pentru noi – sfinții din icoane – și ne cheamă și pe noi la rugăciune. Când ne rugăm într-o biserică ortodoxă pictată, simțim că nu ne rugăm singuri, ci ne rugăm împreună cu sfinții”.

14. „Când omul nu mănâncă nimic și nu bea nimic în timpul zilei, ci doar se roagă, rugăciunea lui devine mai smerită și în același timp mai

fierbinte, pentru că este o rugăciune de cerere de iertare de păcate”.

15. „Rugăciunea smerită este și izvor de iubire smerită: Cine se roagă cu rugăciune smerită se umple de harul iubirii milostive și smerite a lui Dumnezeu și

se roagă pentru toți oamenii: pentru cei de aproape și cei de departe”.

16. „Nu orice rugăciune este primită de Dumnezeu, ci numai rugăciunea smerită, făcută întru umilință”.

17. „Dacă Îl chemăm pe Domnul Iisus cu stăruință în rugăciune, zicând: Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scapă-ne!, atunci El vine la noi și ne ajută”.

18. „Numai când învățăm să ne rugăm și să lucrăm nu doar pentru noi înșine, ci și pentru sănătatea și mântuirea altora, atunci putem spune că avem o cultură sănătoasă a sufletului creștin, și anume că sufletul creștin este milostiv, smerit și ajutător”.

19. „Rugăciunea nu este doar lucrarea omului care se adresează lui Dumnezeu, ci și lucrarea tainică a harului lui Dumnezeu în sufletul celui care se află în comuniune cu Dumnezeu”.

20. „Rugăciunea unită cu postul este o armă duhovnicească puternică de luptă împotriva patimilor egoiste și împotriva ispitelor care vin din partea duhurilor necurate”.

21. Despre Rugăciunea inimii: „Aceasta este o rugăciune izvorâtă din adâncul inimii, mai ales când omul simte că niciunul dintre oameni nu-l mai poate ajuta, ci numai Preamilostivul Dumnezeu Cel Atotputernic”.

22. Trebuie să ne rugăm ca să putem păstra și mărturisi împreună dreapta credință creștină. Prin comuniune în rugăciune și faptă creștinii arată sfânta unitate a Bisericii”.

Foto credit: Arhivă Basilica.ro

Sfântul Ierarh Andrei Șaguna, un om al rugăciunii

Dr. Ștefan Mărculeț

Viața Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei, a fost pilduitoare nu doar prin realizările sale pastorale, misionare, culturale și politice în comunitatea românilor ardeleni din secolul al 19-lea. Mărturiile contemporanilor ni-l înfățișează ca un trăitor al cuvântului evanghelic, un rugător și un sacerdot asemenea sfinților care și-au închinat viața lui Hristos.

Marele ierarh al Transilvaniei, providențial pentru Biserica Ortodoxă și pentru românii din Ardeal, a rămas în istoria neamului ca un far călăuzitor, deschizător de drumuri, ctitor de instituții și întemeietorul unui program de emancipare națională prin cultură și credință. Realizările sale pe plan eclesial, educațional, cultural și politic au rămas adânc sădite în conștiința românilor ardeleni, Sfântul Andrei Șaguna fiind cunoscut până astăzi drept un mare conducător spiritual al neamului. Mai puțin cunoscută este însă viața sa duhovnicească, izvorâtă dintr-o sfințenie a sufletului nobil și din dragostea sa nemărginită față de rugăciune, față de sfințele slujbe și față de pravilele bisericești. Într-argumentele aduse pentru trecerea

marelui Mitropolit Andrei Șaguna în rândul sfinților, moment petrecut în anul 2011, părintele academician Mircea Păcurariu număra și viața sa curată, smerită și plină de rugăciune. Astfel, amintea în lucrările sale dedicate ierarhului, între care se numără remarcabilul volum intitulat „O viață închinată Bisericii și neamului. Sfântul Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei”, despre programul zilnic de rugăciune al mitropolitului canonizat. După cum consemnează și cercetători luterani, cum este Johann Schneider, Sfântul Andrei Șaguna avea zilnic, între ora 5:00 și ora 7:00 dimineața, program de rugăciune, în taină și cu smerenie, după pravila monahală. De altfel, de aceeași stare de rugăciune în smerenie a dat dovadă în dese rânduri. Spre exemplu, la împlinirea a 25 de ani de la venirea sa în Transilvania, a refuzat să participe la festivitățile organizate în cinstea sa, manifestându-și dorința de a petrece aceste momente în post și rugăciune, pentru a aduce mulțumire lui Dumnezeu la ceas aniversar. Așadar, deși puține, mărturiile vremii ni-l înfățișează pe marele Andrei Șaguna ca un om rugător, cu dragoste față de spiritualitate și comuniune prin rugăciune cu Dumnezeu.

Profesorul Dimitrie Cunțan (1837-1910), cel care i-a fost marelui ierarh diacon în tinerețe, iar mai apoi a slujit ca preot și profesor la Institutul Teologic-Pedagogic din Sibiu, a elaborat în anul 1908 un articol

în Revista teologică (nr. 12/1908) intitulat „Religiozitatea și moralitatea mitropolitului Andrei”. Renumitul profesor de la Sibiu evidențiază în acest articol viața de rugăciune și de evlavie a Sfântului Andrei Șaguna: „Solid și întreg a fost mitropolitul Andrei în religiozitate și moralitate, căci tare a fost în credință, cald în iubire și statornic în speranță; sincer și nefățărît a fost în frica și în cinstirea lui Dumnezeu. Exact și conștiincios a fost el în împlinirea tuturor datorințelor sale religioase-morale; față de Dumnezeu, față de Biserică, față de școală, față de cultura, de vaza și de înaintarea neamului său”. Viața sa curată, în rugăciune, evlavie și smerenie, se reflecta și în cultul public. Prezența sa la sfintele slujbe, mărturisește profesorul Dimitrie Cunțan, era pilduitoare pentru ceilalți. Întotdeauna sosea primul la slujbele religioase și oferea tuturor un model de rugăciune și de evlavie, încât „prin exemplu său, prin tactul cuceritor și prin autoritatea sa personală impunătoare, curând i-a reușit a atrage și deprinde pe toți în cercetarea regulată a bisericii, nu numai pe asesori și pe profesori, ci pe toți parohienii și întreaga tinerimea noastră de la școlile din Sibiu”. Chiar și în ultima parte a vieții sale, când neputințele fizice îl chinuiau cumplit, Sfântul Andrei Șaguna se ruga lui Dumnezeu neîncetat, se închina și se însemna cu semnul Sfintei Cruci când lua medicamentele, sau când se odihnea în patul său. Dimitrie Cunțan mai spune că cei care-l vizitau

în reședința sa erau uimiți de evlavia mitropolitului și manifestau „aceiaș respect, aceiaș sfială religioasă ca și în biserică”. Un alt contemporan, ucenic al său, Nicolae Popea, viitorul Episcop al Caransebeșului, ilustra figura marelui mitropolit într-o monografie apărută la Sibiu în 1879. Între altele, subliniază moralitatea și credința mentorului său, care impuneau respect celor din jur. „În biserică era omul Bisericii; după chemarea sa de călugăr era călugăr; după cea de arhieru era arhieru”, consennează Nicolae Popea. Așadar, nici o clipă marele ierarh nu a uitat în viața sa chemarea de monah rugător și smerit, chiar dacă a fost binecuvântat cu mari demnități.

Evlavios, serios, autoritar

Este important să ne amintim de un alt mare cercetător care a readus în actualitate în epoca noastră viața și activitatea neegalabilă a sfântului ierarh. Profesor la Universitatea din Illinois, SUA, specializat în istoria românilor și a Europei de Sud-Est, Keith Hitchins avea să publice volumul „Ortodoxie și naționalitate. Andrei Șaguna și românii din Transilvania” (București, 1995). Cu toate că această lucrare importantă pentru cunoașterea istoriei românilor din Transilvania prezintă realizările pe plan bisericesc, cultural și politic ale Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, totuși autorul menționează în câteva rânduri evlavia mitropolitului. Autorul

îl prezintă pe tânărul Anastasie Șaguna, intrat mai apoi în monahism sub numele de Andrei, ca un om „cu puternice sentimente religioase”, iar la sosirea în Transilvania, prima impresie lăsată celor care l-au văzut a fost a unui om evlavios, a unei personalități serioase și autoritare. Întreaga sa activitate la cârma Bisericii Ortodoxe din Transilvania s-a fundamentat pe credința în Dumnezeu și ascultarea poruncilor Lui, subliniază Hitchins, iar modelele pe care le-a avut Mitropolitul Andrei Șaguna au fost alți doi slujitori ai Bisericii din Transilvania, trecuți în rândul sfinților: Simion Ștefan și Sava Brancovici. Am putea spune, după concluziile profesorului Hitchins, că Sfântul Ierarh Andrei Șaguna a urmat o tradiție deja existentă în Ardeal, a ierarhilor cu vocație de oameni evlavioși, rugători și mărturisitori.

Cărți de rugăciune tipărite de ierarh

În timpul păstoririi sale la Sibiu, Sfântul Andrei Șaguna a tipărit mai multe cărți de rugăciune pentru cler și popor. Se știe că activitatea sa editorială și tipografică la Sibiu a fost una prolifică. Pe lângă Biblia, cărțile de cult, manuale și alte publicații, ierarhul a tipărit Cartea de rugăciuni (1852 și 1856), Acatisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (1855), Paraclisul Maicii Preciste (1857) și Adunarea unor rugăciuni pentru întrebuițarea celui mai mare (1866). În lucrarea „Mireasa Duhului”, un volum monografic al tipografiei

șaguniene de la Sibiu, părintele Emanuel Tăvală prezintă o listă completă a tipăriturilor șaguniene. De aici aflăm că Sfântul Andrei Șaguna tipărea la Sibiu, în anul 1856, Carte de rugăciuni pentru tinerețea evlavioasă de legea dreptcredincioasă răsăriteană, arătând astfel o grijă deosebită față de viața spirituală a tinerilor ortodocși din Transilvania. În lista cărților de rugăciune am putea include și Ceaslovul (Sibiu, 1859), precum și Psaltirea (1857). În Predoslovie la Psaltire, Sfântul Ierarh Andrei Șaguna îi îndemna pe toți să citească din această carte pentru folosul sufletului: „Mare trebuință avem de cetania Psalmilor, că de au putut Prorocul David numai cu cântarea organului a goni duhul de la Saul Împăratul, cu cât mai mult adjută Psalmii împletite cu dumnezeiești cuvinte care pot goni patimile (...)”.

Rugăciuni pentru încetarea războiului

Nu lipsesc nici mărturiile despre rugăciunile pe care le făcea ierarhul pentru ceilalți, pentru semeni și pentru lumea în care trăia. După cum menționează cercetătoarea Ana Grama în lucrarea „Sfântul Mitropolit Andrei Șaguna, cu tărie și evlavie în slujba Maicii noastre Biserica”, ierarhul consemna în memoriile sale că se ruga special pentru aplanarea conflictelor și îi îndemna pe preoți și credincioși să facă același lucru. La 1849, marele ierarh se ruga

pentru încetarea războiului și pentru ocrotire în vremuri tulburi: „Eu, între astfel de împrejurări fatale, mă rugam lui Dumnezeu ca țara să o scape de tot răul și locuitorilor ei să le dea un viitor de îndestulare. (...) Întristarea mea pentru cele viitoare mă făcea pe mine a mă ruga lui Dumnezeu ca să lumineze pe bărbații noștri de a învăța din cele prezente pentru viitor o tactică mai circumspectă decum a fost cea de până acum și am dispus prin circular a se ține prin toate bisericile noastre doxologia pentru încetarea războiului intestine și pentru statornicirea păcii interne pe ziua întâia a Crăciunului, éar pe ziua a treia a Crăciunului am rânduit parastas pentru toți căzuții în război. La aceste solemnități au asistat și guvernatorul cu comisarul și suita sa numeroasă”. Pe patul de moarte, ierarhul avea să adreseze apropiaților săi cuvintele care au rămas în memoria românilor ardeleni drept testamentul spiritual șagunian: „Fiți pe pace! Aveți-vă bine! Nu vă sfădiți!”

Toate aceste mărturii ne arată un om al rugăciunii, un mare ierarh care a fost și rămâne un model de evlavie și trăire a Evangheliei în viața de zi cu zi și care, de mai bine de 10 ani, mijlocește înaintea Tronului ceresc pentru cei care i se roagă.

Sursa: <https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/an-omagial/sfantul-ierarh-andrei-saguna-un-om-al-rugaciunii-169990.html>

Biserica și familia în împreună-lucrare pentru formarea identitară a copiilor și tinerilor în Diaspora

PS Dr. Sofian Brașoveanu

Conlucrarea între Biserică și familie pentru formarea identitară a copiilor și tinerilor

În Diaspora, instituția care aduce laolaltă cei mai mulți români, care le cultivă valorile identitare, care le dă sens vieții și putere de a înfrunta greutățile inerente acesteia, care dă nu doar o perspectivă individuală, personală, ci creează, prin intermediul parohiilor, comunități de viață, apropiere, prietenie și înrudire între oameni, rânduiești și tradiții care îmbogățesc sufletește și susțin omul în confruntarea cu viața, care umple viața oamenilor cu sens, cu frumos, cu iubire, cu comuniune, este Biserica. Aceasta chiar dacă există, bineînțeles, și insuficiențe, aspecte negative, care trebuie corectate, cum există peste tot unde sunt oameni. Comunitățile în care se trăiește conform crezului religios, în

care se trăiește, se simte și se vibrează românește dau bucurie de viață și multă speranță și încredere. Slujbele săvârșite frumos, lăcașurile de cult împodobite, eventual bisericile proprii construite, arhitectura, pictura bisericilor, toate acestea vorbesc, transmit identitate și, mai ales, fac ca identitatea să fie îndrăgită și asumată.

Influența binefăcătoare a Bisericii este însă primită, trăită și mai ales transmisă copiilor îndeosebi prin intermediul familiilor formate din oameni credincioși. Familia este locul prioritar în care credința este asumată, practică, îndrăgită și este transmisă mai departe urmașilor. Apropierea de Dumnezeu, familiaritatea cu sfinții, cu manifestările de credință sunt îndrăgite prin intermediul persoanelor credincioase, evlavioase, care, credincioase fiind, se manifestă în viață cu noblețe și dragoste.

Deși există notabile excepții, deși există mulți oameni care problematizează asupra sensului vieții la un moment dat, relația cu Dumnezeu a celor mai mulți începe și se dezvoltă în cadrul familiei care face parte din Biserică. Așa se justifică și datoria noastră de a susține familia; atât în ce privește practica religioasă, cât și pur și simplu în existența ei, în tot ce are aceasta

pozitiv. În familie, copilul învață despre dragoste, despre statornicie, despre dăruire de sine și jertfelnicie, despre asumarea cu responsabilitate a semenului și a îndatoririlor, despre comuniunea cu înaintașii și despre cursul generațiilor, despre importanța eroilor și a sfinților, despre curaj, bărbăție, onoare, etc.

Conlucrarea Biserică-Familie are loc mai ales în următoarele moduri:

1. Prin intermediul Sfințelor Slujbe. Pe de o parte, prin cele cu caracter obștesc, îndeosebi Sf. Liturghie, Sf. Maslu, dar și altele. Pe de altă parte, cu ocazia Sf. Taine sau Ierurgii în legătură cu viața credincioșilor: Botez, Cununie, Spovedanie, Sfeștania acasă sau cu prilejul altor slujbe legate de diverse situații din viața oamenilor.

2. Prin intermediul diverselor acțiuni cu caracter comunitar-parohial, în care și copiii, și tinerii se implică cu bucurie și entuziasm. Mai ales cei care trăiesc cu apreciere față de caracteristicile identitare, față de tradițiile românești sau religioase se bucură să ia parte la astfel de manifestări.

3. Prin acțiuni speciale pentru tineret, conferințe cu caracter cultural-educativ, tabere, drumeții, ateliere de creație, crearea de cadre asociative în care tinerii să fie puși

în legătură, să li se creeze un cadru care să-i susțină în interacțiune și în dezvoltarea valorilor lor identitare. Asociațiile de tineret NEPSIS și ATORG ale celor două Mitropolii din centrul și vestul Europei sunt două exemple frumoase în acest sens.

4. Prin compasiune milostivă, respectiv răspuns filantropic față de oamenii aflați în situații defavorabile. Omul căruia îi faci un bine, pe care îl ajuți la nevoie, deși nu întotdeauna, s-ar putea să te urmeze în credință din simplă admirație. Iar faptul de a face binele, de a acționa binefăcător și milostiv este întăritor de credință, empatie și comuniune pentru cei care practică aceste valori.

5. Prin antrenarea credincioșilor și a tinerilor în a răspunde filantropic și în funcție de responsabilitățile pe care le avem față de cei aflați în diverse greutăți. Mă gândesc aici inclusiv la ajutorarea datorată rudelor, prietenilor, cunoscuților, celor săraci din România. Prin aceasta se cultivă și legătura cu Țara, cu cei din Țară, cu ce avem frumos acolo. Amintesc aici, spre exemplificare, programul Arhiepiscopiei noastre, a Germaniei, Austriei și Luxemburgului, inițiat de Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim Joantă, prin care sunt sprijiniți cu burse lunare aproximativ 800 de copii din județele Botoșani și Vaslui. Programe asemănătoare au

și celelalte eparhii din vestul, sudul și nordul Europei. Într-un număr mult mai mic, sprijinim copii la studii și prin intermediul ATORG sau prin intermediul asociațiilor cu caracter caritativ „Sf. Vasile cel Mare – ajutorul aproapelui”, din München și București. Una din datoriile noastre, ale oamenilor Bisericii, este aceea de a crea cadre de împreună-lucrare, de ajutorare, de atenționare și îndrumare în acest sens.

6. Prin înfrățiri între parohii, comunități sau localități din Țară și Diasporă, care creează, de asemenea, un cadru de transmitere de valori. Prin programe prin care să fie ajutate anumite familii sărace, din comunitățile diasporale sau din Țară, familii de preoți cu mulți copii, preotese văduve cu copii etc. Trebuie să ne manifestăm iubitor, milostiv mai întâi față de cei din „familia” noastră, să fim noi mai întâi întăriți în comuniune de viață. Toate acestea primesc însă valoare de la calitățile și capacitățile preotului slujitor și ale colaboratorilor lui, respectiv ale credincioșilor implicați, de la capacitatea acestora de a fi plini de viață și de credință, respectiv de a transmite, prin intermediul slujbelor și al tuturor întâlnirilor pe care le au sau al acțiunilor pe care le împlinesc, viață și credință. Deci și Biserica, și Familia, atât împreună, cât și fiecare la locul și prin mijloacele

proprii, sunt chemate să nască și să crească oameni și preoți credincioși și compătimitori, care să salveze lumea; mai întâi în ei înșiși și apoi în interacțiunea cu ceilalți. Deoarece creștinismul, familia, credința, toate acestea sunt viață, nu gheață. Domnul Iisus Hristos spune în Predica de pe Munte: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând faptele voastre bune să preamărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri. Prin urmare, dacă vom fi plini de viață și credință, pe acestea le vom transmite mai departe. Să ne ajute Dumnezeu!

Sursa: *Textul integral al interesantului articol al PS Sofian, care face și o radiografie a diasporii române se găsește aici <https://www.cbrom.de/index.php/slujitori/ps-sofian-brasoveanul/articole/1448-ps-sofian-biserica-si-familia-in-impreuna-lucrare-pentru-formarea-identitara-a-copiilor-si-tinerilor-in-diaspora>*

Scrisoarea filosofului Constantin Noica către fiul său, ieromonahul Rafael Noica

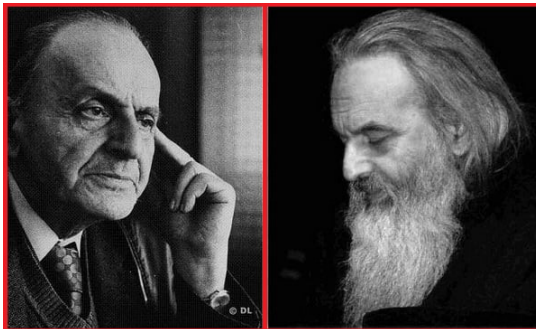
Sună, poate, naiv optimist tot ce-ți spun. Lasă-mă atunci să spun lucrurile pe limba ta, care mi-e dragă și mie.

În limba ta există o vorbă a trecutului care-mi pare, într-un fel, mai adevărată astăzi decât oricare alta. Este cea a lui Augustin: „Iubește și fă ce vrei!” Căci, dacă iubești cu adevărat – s-a spus – nu mai faci aceea ce vrei, doar ce trebuie. Poate că lumea de azi e uneori smintită pentru că a despărțit pe „fă ce vrei” de „iubește”. Ea și-a luat toate libertățile și face tot ce-i place; dar nu iubește întotdeauna. Așa cum artistul modern adesea nu iubește cuvântul sau materia în care lucrează și acestea se destramă în irealitate – în timp ce un Brâncuși, care și iubea materia și o mângâia, făcea din ea

cea ce trebuie și este – omul modern trăiește scandalul libertăților și al inimii, pentru că nu stă sub ordo amoris. Să-l reînvățăm dragostea, ai putea spune, așadar; și cum orice dragoste adevărată este, până la urmă, dragoste către Dumnezeu, să-l restituim credinței. – Dar iată, aici se despart apele.

Vorba lui Augustin este adevărată, dar abia în dezmințirea ei. Astăzi nu mai putem spune: „Iubește și fă ce vrei!” Trebuie să spunem, cum s-a spus în fapt: „Cunoaște și fă ce vrei!” De vreo trei veacuri așa simte omul modern și nu-i rămâne decât să-și ducă vorba până la capăt, așadar să intre în ordinea cunoașterii.

Cunoașterea a pus într-adevăr pe om în intimitate cu lucrurile – într-o altă intimitate decât cea magică, mitică ori religioasă – și atunci omul modern începe să facă ce-i place. Poate reface substanțele anorganice,

așa cum reface societatea; sau dublează realitățile cu „izotopii” lor și lucrează asupra acestora ca asupra unei noi lumi. Face tot ce vrea: dacă vrea face și arme atomice.

Veți spune: le face, în fapt. Dacă ar iubi, nu ar face din astea, și atâtea alte nefăcute; să-i redăm, deci, comunitatea de dragoste. – Dar omul de azi nu mai poate să nu cunoască. S-a întâmplat cu el ceva hotărâtor; s-a trezit în el o altă neliniște decât cea a inimii. Augustin spunea: „cor irrequietum”. Omul modern, însă, e însuflețit de o mens irrequieta. Comunitatea de dragoste i-a devenit prea puțin.

Și ce a ieșit din asta? A ieșit o lume care nu mai seamănă cu cea de până acum a bunului Dumnezeu. Gândește-te așa, concret: dacă bunul Dumnezeu ar spune astăzi unui Noe să-și pregătească arca fiindcă vine potopul peste răutatea lumii – oare ce ar pune în arcă Noe? Ar pune câte o pereche din fiecare soi de vietăți? Nu. Ar pune altceva, straniu de tot – câteva sticlute cu acizi nucleici, și câteva calculatoare, și câteva pile electrice sau mai știu eu ce. Bunul Dumnezeu ar întreba: „Ce sunt astea?” Și Noe ar răspunde: „Ce trebuie păstrat din lumea Ta, Doamne!” Și ar putea să

nu se mai urce nici el, Noe, în arcă. Lumea aceasta ne place ori nu, dar e lumea noastră. Și ea ne place undeva, căci e o lume a supunerii, a răbdării și a înfrățirii, între noi și cu lucrurile. Dar nu mai e o lume a dragostei. Este una a cunoașterii. Știu, în lumea dragostei se întâmplau lucruri adânci de tot: omul se înfrătea cu oamenii, se înfrătea cu firea și putea prelua, în creșterea lui spirituală, până și materia lipsită de simțire. Citesc câteodată Mineiurile Bisericii Ortodoxe, care-mi plac pentru limba lor românească fără pereche, și găsesc în Mineiul pe septembrie, la ziua lui Simion Stâlplnicul, rândurile acestea uluitoare: „Cuvioase părinte, de ar avea grai stâlpul, n-ar înceta a vesti durerile, ostenele și suspinurile tale; însă acela nu el te ținea pe tine, ci mai ales umezindu-l tu, fericite, cu lacrimile tale, ca un pom îl țineai”.

Ce minune de gând și de vorbă – pentru o faptă dincolo de orice judecată. Dar se întâmplă ca acum, în lumea cunoașterii, nu omul singuratic și nu cu lacrimile sale, ca un pom, totuși, ține stâlpii lucrurilor și-i preia în creșterea sa.

Este o altă înfrățire, cu lucrurile și cu oamenii. S-a sfârșit cu lumea

aproapelui; este o lume a departelui nostru, cea în care trăim și se va trăi. Nu e o întâmplare că eu însumi îți scriu de departe, dragul meu, și că-ți scriu pe departe, nu de-a dreptul, ca și cum ai fi pentru mine doar unul din Rafailii lumii. Dar nu te dezaproab și nu i-aș dezaproba nici pe ceilalți, chiar dacă ar fi oaste și biserică, iar nu singurateci. Nu vă dezaproab, chiar dacă m-aș teme că trăiți într-o lume gata făcută – și care nu mai are ce face.

Pentru că aveți ce face. Aveți, tocmai pe linia cunoașterii. Ființa Domnului n-o puteți cunoaște și n-au cunoscut-o nici marii Părinți. Ființa lucrurilor încearcă s-o cunoască știința. Ființa ca ființa este de vreo 2500 de ani lotul gândirii filosofice. Ființa istorică, la rândul ei, o caută iarăși alții (ai citit vreuna din admirabilele cărți ale lui Mircea Eliade?).

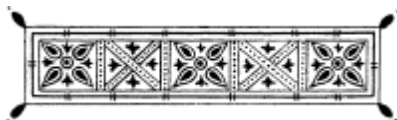
Vouă vă e dată ființa omului. E datoria voastră să spuneți despre om ceva mai adânc și mai adevărat decât pot spune sărmana psihologie sau biata antropologie și biata istorie. Se legaseră nădejdi de științele acestea, dar nici una din ele n-a putut arunca în om sondele pe care le-a aruncat teologia, cândva.

Veți consimți voi să vedeți în teologie

o știință a omului? Veți înțelege să faceți din comunitățile voastre de dragoste comunități de cunoaștere? Veți consimți să nu spuneți nu unei lumi care urcă, sau să spuneți, ca vechii greci, un nu care sa fie mai slab decât da? Eu nu am a-ți da lecții. Spre capătul vieții, văd că nu știu mai nimic. Dar când mă uit îndărăt, văd că e ceva sigur până și într-o viață ca a mea: e bucuria. N-am avut dreptate decât atunci când m-am bucurat. Omul e ființa care jubilează. Omul a făcut bucuria și a văzut că era bună. Dar nu te poți bucura cu adevărat dacă nu ai cunoaștere, dacă nu ai deschidere în lumină, dacă oamenii suferă, dacă sunt strâmbătați în jurul tău, dacă sunt adevăruri neștiute în jurul tău, dacă nu vibrezi de toată bogăția lumii tale, dacă nu te desfeți cu joaca asta extraordinară a umanității din veacul nostru cu fluizii electrici și cu undele – dacă nu știi tot și nu iubești tot.

Îmi vine atunci în minte că, dincolo de iubire și cunoaștere, ba cu ele cu tot, există o ordo gaudii.

Și-ți spun numai: „Bucură-te și fă ce vrei !”

Din viața Parohiei, Școlii de Română și Protopopiatului

Primiti cu Sorcova?

Ziua de 1 ianuarie nu are doar o semnificație religioasă, pe care o sărbătorim în biserica comunității noastre, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, ci este și prima zi din noul an, în care conform tradiției strămoșești, copiii merg cu Sorcova.

Acest obicei popular românesc foarte vechi, chiar precreștin, răspândit în toată țara, conform căruia, cei sorcoviți împreună cu gospodăriile lor au parte de noroc și binecuvântare pentru tot anul ce urmează, a ajuns până pe meleagurile müncheneze, la Școala noastră parohială "Nașterea Domnului".

În vechime se colinda cu o mlădiță înmugurita de măr. Ea se pune în apă în noaptea Sfântului Andrei și până în ziua de Sfântul Vasile, era înflorită. Numele de „sorcova“ vine de la cuvântul bulgar „surov“ (verde fraged), aluzie la ramura abia

îmbobocită, ruptă odinioară dintr-un arbore. Astăzi, copiii Școlii noastre de română au confecționat sorcove din crenguțe de brad împodobite cu flori artificiale de diferite culori, sub oblăduirea profesorilor coordonatori Luminița Orha și Anca Bartos.

Apoi, într-un cadru festiv, după săvârșirea Sfintei Liturghii, tinerii îmbracați în costume populare au recitat Sorcova, urându-le enoriașilor sănătate, belșug, noroc și zile bune în noul an! La rândul lor, cei mici au fost răsplătiți nu doar cu călduroase aplauze, ci și cu dulciuri și fructe, conform tradiției.

Activitățile primăverii

Dr. Anca Bartos

Venirea primăverii este deja o tradiție în cadrul Școlii de Română a Parohiei, sărbătorită prin activități în jurul mărtisorului și al zilei de 8 martie.

În fiecare an începem încă din luna februarie cu crearea de felicitări cu mărtisor. Copiii se implică și confecționează individual felicitările din hârtie colorată, după șabloane, astfel avem la final felicitări unicate, pe care tot copiii le scot la vânzare în biserică.

Anul acesta am extins activitatea școlii cu încă două proiecte: crearea

de canafuri de mărtișor și efectuarea de trandafiri din hârtie creponată pentru mame. Aceste două idei au fost coordonate de doamnele Luminița Orha și Alina Bitea.

Școlarii au împletit din șiret alb și roșu canafuri, acestea fiind purtate în piept de ei la serbarea dedicată zilei de 8 martie.

Executarea trandafirilor din hârtie creponată a fost o activitate pentru copiii de toate vârstele, mai ales cei mici fiind foarte entuziasmați

când au ocazia să lipească și să-și folosească imaginația. Aici fiecare copil a avut șansa să folosească culori pentru petale după plac, în același timp i-am îndrumat să respecte în mare morfologia unei plante de trandafir (ordinea petalelor, poziția frunzei pe tulpină șamd).

Prin aceste acțiuni vrem să le oferim copiilor șansa de a-și exercita atât motilitatea cât și imaginația, și încercăm să venim cu idei noi, aplicabile pentru cât mai mulți copii.

În paralel activităților de lucru manual copiii au pregătit un program artistic coordonați de doamna Camelia Stoica, iar pe 06 martie am avut ocazia să asistăm la serbarea dedicată Zilei Femeii pe ritm de “E ziua ta, mămicolo!”. Mai ales în aceste vremuri grele, când unii copii suferă departe de casele și părinții lor, apreciem entuziasmul și savurăm veselia copiilor, care ne aduc căldură în suflet cu vocea și ființa lor nevinovată. Acompaniamentul la pian a fost asigurat de Luca Radu.

De asemenea observăm cu încântare că la fiecare serbare se alătură copii noi, îi felicităm pentru curaj și pe părinți pentru angajamentul de a participa la activitățile școlii noastre. Ne bucurăm să vedem cum copii de diferite vârste se integrează și interacționează în acest grup, rezultatul fiind astfel de evenimente, unde tradițiile românești sunt propagate și care ne aduc sentimentul de “acasă” mai aproape.

Mulțumim tuturor părinților pentru implicare, copiilor pentru participare și femeilor comunității noastre le urăm și pe această cale: La mulți ani!

Ajutoare pentru Ucraina

Prof. Luminița Orha

În urma războiului început în Ucraina și plecarea primilor cetățeni ucrainieni peste hotare, ne-am dorit să putem, dincolo de rugăciune, să-i susținem pe semenii noștri aflați în suferință. Astfel, în data de 26 februarie, având în vedere că în România începeau să sosească din ce în ce mai mulți cetățeni din Ucraina, mai multe mămici s-au mobilizat și au început să strângă produse de strictă necesitate pentru ei. Era mare nevoie de produse de igienă, apoi de îmbrăcăminte. Am luat legătura cu preotul Colban de la Siret, care ne-a dat o listă cu produsele de strictă urgență. Astfel, adunându-se mai multe ajutoare, am reușit să trimitem mai multe microbuze spre România. Ajutați și de mămicile care vorbesc limba ucraineană, a fost mai ușor să aflăm de ce anume au nevoie cei rămași în Ucraina. În urma acestor informații logistice, unele ajutoare au ajuns, indirect, și la bătrânii, la copiii și la familiile care n-au putut părăsi țara lor natală, Ucraina.

De asemenea, în urma apelurilor făcute în mai multe duminici de către pr. Alexandru, în parohia noastră a fost strânsă suma de 2365 euro, care a fost direcționată spre Arhiepiscopia Sucevei, care s-a implicat în mod direct și constant la primirea și găzduirea refugiaților. Rugându-L pe bunul Dumnezeu să aducă pacea în Ucraina, mulțumim tuturor celor implicați în aceste proiecte!

Rugăciune pentru pace

Doamne Iisuse Hristoase,
Dumnezeul nostru, Cel ce ești
Izvorul vieții și al păcii în cer și pe
pământ, revarsă harul păcii Tale în
lumea tulburată de război și de ură.
Stinge neînțelegerile și învrăjbirea
dintre oameni și revarsă în inimile
tuturor smerenia, pacea și bunătatea.
Liniștește pe cei războinici și
dăruiește-le înțelepciune. Dăruiește
ajutor celor suferinzi, ocrotire celor
refugiați sau pribegi și mângâiere
celor înstrăinați și întristați, iar nouă
tuturor dăruiește-ne voința și puterea
de a ajuta cu toată inima pe semenii
noștri care suferă din pricina

războiului. Cel ce ai spus: Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!, învață-ne să căutăm dobândirea păcii inimii și a păcii între oameni și între popoare, deoarece în inima în care se află pacea, nu mai este vrajbă, iubire de stăpânire sau frică, ci mângâierea Duhului Sfânt, iubire de Dumnezeu și de semenii. Pentru aceasta, cu smerenie ne rugăm Ție, Hristoase Dumnezeule, pentru pacea dintre oameni în fiecare țară, pentru pacea dintre popoare și pentru buna așezare a întregii lumi, ca să viețuim în bună înțelegere și să putem lucra fără împiedicare faptele plăcute Ție, slăvind iubirea de oameni a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

Sf. Maslu în sobor de preoți și cuvânt de învățătură rostit de către pr. prof. dr. Daniel Benga, în cea mai veche parohie bavareză

Deși taina Sf. Maslu este oficiată aproape săptămânal în Parohia Ortodoxă Română „Nașterea Domnului” din München, în fiecare post este organizată o slujbă cu mai mulți preoți. Astfel, s-a întâmplat și pe data de 31 martie 2022, când un sobor compus din 6 preoți a săvârșit Sf. Taină în mijlocul unui număr însemnat de credincioși. Invitatul special a fost pr. prof. dr. Daniel Benga.

Conștientizând importanța slujirii în sobor mai mare de preoți, spre mângâierea credincioșilor, ca-n fiecare post, pr. paroh Alexandru Nan i-a invitat, ținând cont și de ultimele restricții pandemice, pe preoții din parohiile învecinate pentru a săvârși împreună taina Sf. Maslu. O parte dintre ei au reușit să dea curs invitației, fiind săvârșită Sf. Taină de către un sobor compus din 6 preoți. Din soborul slujitor au făcut parte, alături de pr. dr. Alexandru Nan, paroh al Parohiei Ortodoxe Române „Nașterea Domnului” din München și protopop al Bavariei, următorii părinți: pr. Sergiu Rusu (Parohia Freising), pr. Constantin Chirilă (Parohia Pfaffenhofen), pr. Gheorghe Voinea (Parohia Erding), toți din Protopopiatul Bavariei și pr. Ovidiu Cosma din Austria (Parohia Feldkirch).

Invitatul special al evenimentului a fost pr. prof. dr. Daniel Benga, profesor de Istoria Bisericească Universală și Liturgică la Facultatea Ortodoxă din cadrul Universității Ludwig Maximilian din München. La invitația părintelui paroh, pr. prof. Benga a rostit un cuvânt de învățătură la sfârșitul slujbei.

Ținând cont de faptul că anul 2022 a fost declarat „Anul omagial al rugăciunii și al sfinților isihști” în Patriarhia Română, pr. prof. dr. Daniel Benga le-a vorbit celor prezenți despre importanța rugăciunii comunitare, pornind de

la rânduiala tainei Sf. Maslu, oferind apoi și exemple practice legate de rugăciunea personală.

Pe lângă informațiile teoretice prezentate în mod foarte sintetic, pr. prof. Daniel Benga i-a îndemnat pe credincioși să se roage încercând să fie cât mai concentrați la textele pe care le citesc, pentru a dobândi o rugăciune cât mai bună, mai folositoare și mai odihnitoare, folosindu-se și de mai multe formule cum ar fi: „rugăciunea la puterea 3s”, adică rugăciunea să fie „sinceră, smerită și scurtă”. Un lucru subliniat de majoritatea părinților Bisericii a fost amintit și de către părintele profesor, care a arătat, printre altele, că rugăciunile cele mai puternice sunt cele scurte, dacă sunt făcute din adâncul sufletului.

Edificator în acest caz este și exemplul părinților din Egipt – pe care pr. prof. Benga l-a amintit – despre acei călugări foarte simpli, așa numiții călugări „antropomorfiți”, care rostind doar această rugăciune: „Voi trei, noi trei, miluiți-ne pe noi”, reușeau să meargă pe apă, cerând mila lui Dumnezeu!

În continuarea cuvântului de învățătură, pr. prof. Benga a explicat cum s-a ajuns să fie rostite și așezate de către Biserică rugăciunile așa numite „începătoare”, la începutul oricărei slujbe sau rugăciuni personale, prezentând și perioadele când acestea au apărut, pentru a

se referi, în final, la rugăciunea domnească „Tatăl nostru”, care încheie ciclul acestor rugăciuni.

La sfârșitul slujbei, pr. paroh Alexandru Nan i-a mulțumit pr. prof. Daniel Benga pentru minunatul cuvânt de învățătură, pe care l-a numit „cuvânt cu putere multă”, folositor tuturor celor prezenți pentru informațiile transmise, dar mai ales pentru sfaturile practice.

De asemenea, pr. paroh le-a mulțumit și celorlalți preoți prezenți pentru efortul făcut prin deplasarea la München, răspunzând invitației de a se ruga împreună cu preotul și o parte din credincioșii celei mai vechi parohii bavareze.

Prima Sf. Liturghie în localitatea bavareză Bernau am Chiemsee

Protopopiatul Ortodox Român al Bavariei a organizat în Duminica a 32-a după Rusalii, ziua în care au fost pomeniți și Sf. Trei Ierarhi (30 ianuarie 2022), prima Sfântă Liturghie în localitatea Bernau am Chiemsee, din landul Bavaria. Din încredințarea și cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă, pr. prot. dr. Alexandru Nan a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica catolică “Sf. Laurențiu” din Bernau. Răspunsurile la slujbă au fost date de corul “Armonia” al Parohiei Ortodoxe Române „Nașterea Domnului” din München.

La slujbă au participat credincioși din localitățile bavareze situate pe malul vestic al lacului Chiem și din München.

Nu mai este pentru nimeni un secret faptul că numărul românilor care emigrează în străinătate a crescut în ultimii ani, fenomen care continuă chiar și în timp de pandemie. De asemenea, acum se mai produce și un alt fenomen. Din cauza crizei economice și a lipsei locurilor de muncă, generate de pandemie, mulți români din Italia, Spania și, mai nou, Marea Britanie, se îndreaptă spre Germania, dorind să se stabilească în această țară și-n special în cele mai prospere landuri: Bavaria și Baden Württemberg.

Prin bunăvoința reprezentanților Arhiepiscopiei Catolice de München și Freising și a conducerii locale, în urma mai multor întâlniri și demersuri, pr. prot. dr. Alexandru Nan a reușit să obțină biserica catolică „Sfântul Laurențiu” din localitatea bavareză Bernau am Chiemsee, pentru a se începe slujirea pentru românii care locuiesc în această zonă.

Astfel, duminică, 30 ianuarie 2022, pr. Alexandru Nan a săvârșit prima Sf. Liturghie în biserica mai sus amintită. La această primă slujbă, oficiată în localitatea Bernau, au participat în jur de 30 de credincioși, adulți și copii, veniți din München și din localitățile bavareze situate pe malul vestic al lacului Chiem (Bernau, Prien, Aschau).

La momentul potrivit din cadrul Sf. Liturghii, părintele Alexandru le-a vorbit celor prezenți despre exemplul convertirii lui Zaheu, unul dintre cele mai cutremurătoare, mai înalte și mai sincere, dintre cele pe care ni le oferă paginile Sfintei Scripturi. Tot în cuvântul de învățătură rostit, părintele protopop Alexandru Nan le-a explicat celor prezenți cum s-a ajuns la cinstirea comună a celor trei mari ierarhi, pe data de 30 ianuarie a fiecărui an.

La sfârșitul slujbei, toți credincioșii prezenți au primit cadou o carte de rugăciuni, tipărită la Tipografia Cărților Bisericești a Patriarhiei Române.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățească a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerauftrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerauftrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

Rumänisch-orthodoxe Kirchengemeinde „Geburt des Herrn” München

Stadtsparkasse München BLZ: 701 500 00

IBAN: DE14 7015 0000 0906 1878 85

SWIFT / BIC: SSKMDEMMXXX

Redacție:

Pr. Dr. Alexandru Nan

Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan

Blumen-Str. 36

80331 München

Tel: 089 518 77 777

H: 0152 599 751 44

pr.alexandrnan@yahoo.de

alexnan@gmx.de

www.parohia-muenchen.de

Parohia ortodoxă română „Nașterea Domnului“

St. Willibrord Kirche, Blumenstraße 36,

80331 München

